

Locotenentul Marius Zainea (al doilea din stânga) și șefii săi de echipaje, un fel de mic stat major, pregătind o misiune de escortă. De la stânga: sergent Dănuț Dibu, maistru militar cls. III Ninel Zainea, plutonier Marius Paraschiv, caporal Florin Agapie și plutonier Eduart Hrisafopol. Ce fac ei acum în Afganistan? *Un fel de exercițiu tactic, va comenta locotenentul Zainea mai apoi, numai că în alte condiții. Adică și în țară poți organiza așa ceva, în poligoane, dar când știi că în armă ai gloanțe oarbe, trăirea e cu totul alta.*

Foto: Petrică MIHALACHE

Locotenent-colonel Dan GÎJU

Nimeni nu va găsi pe vreo hartă fortul Massoud. Decât, eventual, pe anumite hărți militare. Extrem de limitate ca număr. Dar în nici un caz cu denumirea de fort, ci de FOB (*Forward Operating Base, Bază Operațională înaintată*). De la o vreme, din ce în ce mai multe astfel de FOB-uri împânzesc Afganistanul. Apărute între localitățile ale căror nume nu sunt cunoscute nici măcar de interpreții afgani – recrutați din alte zone ale țării, mult îndepărtate, chiar din alte state –, americanii le-au botezat după criterii comune lor, să sune cât mai rezonant în engleză. Massoud este, însă, una din excepții. Apărat la ora de față de plutonul comandat de sublocotenentul Marius Tincu, fortul din inima provinciei Zabul, răsărit nu prea demult la 25-30 de kilometri vest de Qalat, după ce treci de localitățile Jarullah și Kala, într-un frumos platou neted ca-n palmă, dominat de culmea înzăpezită – la data consemnării acestor rânduri, adică la finele lui ianuarie a.c. – a Gavmurdah Gharului (2313 m înălțime), fortul acesta poartă numele celebrului

Ahmad Shah Massoud¹ (foto medalion), supranumit Leul din Panjshir, simbolul rezistenței antisovietice,

căzut în primul atentat sinucigaș din Afganistan, în septembrie 2001, exact cu două zile înainte de acel moment crucial pentru omenire petrecut la World Trade Center, în New York.

¹ Ahmad Shah Massoud, tadjik la origine, născut în anul 1953, a fost, spun cunoscătorii, cel mai eficient comandant de gherilă pe care l-a avut Afganistanul în vremea războiului de un deceniu dus împotriva războaiilor sovietici. În 1981, de pildă, Massoud a intrat, în zona Farah, Divizia 5 Infanterie Gardă a Armatei Roșii. Iar în aprilie 1984, în timpul așa-numitei Ofensive Panjshir 7, la care au participat în jur de 15.000 de militari sovietici și 5.000 de soldați afgani loiali Moscovei, în luptă aruncându-se mari unități și unități motomecanizate, escadrile de bombardiere, elicoptere de atac și parașuțiști, comandantul Massoud a făcut față doar cu 5.000 de luptători, înarmați cu circa 200 de mitraliere antiaeriene grele și cu câteva tancuri și piese de artilerie de 122, dar și acestea provenind din captura de război. (n.a.)

Cu frica în sân și cu Dumnezeu înainte

Am avut șansa să fiu oaspete pentru nici un ceas al „garnizoanei” gălățene din fortul Massoud în ziua de 27 ianuarie a.c., după o pregătire prealabilă și un itinerar greu de uitat printr-un teritoriu încă devastat de război, despre care s-a vorbit și s-a scris atât în ultimele două-trei decenii. Problema este însă că după ce asigși și, în parte, ești chiar implicat în pregătirea misiunii, fie ea și de escortă VIP, făcută, de regulă, de căpitanul Cristinel Bordei² și de comandantul patrulei, în cazul nostru locotenentul Marius Zainea, impresia cu care pleci la drum este una foarte puternică și poate fi formulată într-o simplă, dar sugestivă negație: Nu e de glumă! Cu atât mai mult cu cât ești la curent, inclusiv din presa cea de toate zilele, că de sute de ani, aproape, începând de la Alexandru Macedon³ – a cărui cetate din Qalat am vizitat-o ulterior, la inapoiere –, succesele în această parte a lumii sunt pe termen scurt. Și, în afară de asta, mai nou, talibanii și aliații lor, între care teroristii al-Qaeda – mercenari uzbeki, ceceni, arabi sau pakistanezi – au schimbat tactica, apelând la atacuri cu bombă pe șosele și la atentatori sinucigași.

În ceea ce mă privește, eram ușor derutat întrucât, lăsând la o parte lecturile suplimentare din țară, acolo, la fața locului, pe de o parte, în cele câteva zeci de ore de la sosire, aflasem de la căpitanul Bordei că, *spre deosebire de alți ani, chiar*

² Lui Alexandru cel Mare (fondatorul capitalei Kabul, al orașelor Herat și Kandahar, secolul 4 î.H) i-au trebuit aproape doi ani pentru a pune capăt rezistenței afgane.

și în nord, *mișcarea insurgentă a crescut în intensitate, dar și în diversitate, inamicul venind cu elemente împrumutate din Irak, mai sofisticate, greu detectabile și mult mai puternice*, deși principala amenințare au rămas dispozitivele explozive improvizate (DEI) care se adaugă la minele și la celelalte elemente de muniție „mostenite” de la sovietici. Și spun că eram ușor derutat pentru că, pe de altă parte, locotenent-colonelu Nicu Stoica, un ofițer de parașuțiști din SAFOS, actualmente încadrat în UNAMA Complex Qalat, aflat deja de șapte luni acolo, în zonă, în misiune de asistență și consiliere girată de ONU, permanent în contact cu instituțiile civile și militare, îmi spusese că *aici* (unde se află majoritatea militarilor români, n.n.) *e zonă liniștită, rar dacă se aude câteva focuri de hărțuire, adevărata ofensivă a talibanilor ducându-se în sud, în provincia Helmand*. Așa că, punând binele în față, m-am îndreptat cu optimism către Humwee-ul în care mi se rezervase un loc special, ca și celorlalți ziaristi, de altfel. Și eram cu atât mai optimist, cu cât Humwee-ul meu era al cincilea în coloană, al doilea fiind un TAB destul de impozant ca aspect.

Treaba a început să redevină serioasă, însă, din clipa când am îmbrăcat vesta antiglonț. Iar când l-am mai văzut și pe părintele Paul Zaharia apărând dinspre capelă, punându-și din mers odăjdiile peste uniforma de deșert și iuțind pașii către coloana gata de plecare în misiune, să ne binecuvânteze și să se roage pentru noi, ca totul să se termine cu bine, curajul a început să se ia din nou la trântă cu teama, optimismul cu precauția calculată și tot așa. Și asta pentru că, am realizat subit, nici nu mai țineam minte de când nu mai negociasem cu Dumnezeu în legătură cu norocul meu.

În fine, cum, necum, am urcat pe unul din cele două locuri din spate, la alegere (din motive personale și de moment, ce au avut legătură

inclusiv cu posibilitatea exploatării mai bune a aparatului de fotografiat, l-am ales pe cel din dreapta). Ca, o dată văzut acolo, destul de inconfortabil, încotoșmănat cu casa și cu vesta antiglonț, să constat două lucruri: în primul rând că Humwee-ul era o premieră pentru mine, ceea ce m-a bucurat, dar, în același timp, era și o mare necunoscută, ca român patriot ce sunt fiind tentat să dau credit TAB-ului autohton. Așa că nici nu m-am acomodat bine cu mediul, că am început să mă informez în legătură

pe lângă „pionieri” izolați sau în grupuri care nu știi dacă sunt inamici sau prieteni, mă văd nevoit să o iau pe scurțură și, înainte de a ajunge la fort, să mă punctez un singur amănunt care, la un moment dat, m-a făcut să-mi treacă prin minte că un singur lucru mai lipsea din decor: explozia. Întrucât, de parcă garnitura nu era completă, la o oprise ceva mai prelungită, pe o vale, la doi kilometri de Kala, din cauza unei descinderi a militarilor americani în sat, când toți eram cu ochii în patru pentru că, se știe, cu cât secundele trec în staționare, cu atât devii o ființă mai bună pentru un AG-ist cu experiență, numai bine că **și-a făcut apariția în peisaj un corb urias**, care plana în ceruri mari deasupra stegulețelor tricolore înfipite în antenele cele mai înalte de pe Humwee-uri. Un motiv numai bun pentru ca imaginația mea – nu știi ceilalți de ce ape se scaldau – să se încarce și mai mult cu detalii sumbre. Superștiția? Tot ce este posibil. (Mă bucur, totuși, că am avut inspirația să-i fotografiez (la corb mă refer) și acum, la zile și mii de kilometri distanță, revăzându-l pe monitorul laptopului, retrăiesc momentele acelea cu superioară detașare.

Plăieșii din fortul Massoud

Urarea de bun-venit a insurgenților

În sfârșit, FOB Massoud. De la intrare, mi se pare aidoma forturilor de odinioară, din Vestul Sălbatic, cu viermuiala aceea de oameni, de regulă soldați și cow-boy, care, după cum știm din cărțile lui Fenimore Cooper sau Karl May, nu mai zic de filmele de gen, trăiau sub veșnica amenințare a atacurilor indienilor. Un fort mai modern, totuși, în care *hescourile*, sacii plini cu nisip și *shelderele* au luat locul bănelor de stejar și al valurilor de pământ. În rest, diferențele nu sunt deloc prea mari, dimpotrivă; aceeași tensiune apăsătoare este stăpână peste tot, aceeași așteptare incertă, aceiași mister de nepătruns, aceleași întrebări neformulate, dar aflate în mintea tuturor: când?, unde?, cu ce?... Pentru că, în mare, în condițiile în care locul sioușilor a fost luat de talibani, să zicem, datele problemei sunt cam aceleași, adică, misiunea celor din fort este securizarea zonei și observarea. Pentru asta, sublocotenentul Tincu are în subordine puțin peste 30 de oameni, baza constituind-o subofițerii, dar și sgv-ii, cu armamentul aferent, plus un aruncător ușor, trei TAB-uri amplasate tactic, în rolul donjonurilor, și, desigur, tot ce este necesar pentru un trai îndelungat în condiții de izolare aproape totală: spații de locuit, un generator de curent, un altul de căldură (pe motorină) etc. În afară de români, în fort mai sunt și doi americani (ofițeri și subofițeri), împreună cu șapte militari și nouă polițiști afgani, plus câțiva „zileri”, ca să le spun așa – peiorativ

denumiți babulani –, oameni angajați pe plan local de comandant militar afgan pentru diverse munci necalificate. La ora aceea, de pildă, săpau la fundația unui rezervor de apă potabilă. Este de prisos să mai spun că, date fiind condițiile, toți trăiesc acolo ca frații, și români, și americani, și afgani. Toți sub protecția celor dintâi care, de la înălțimea foisoarelor, scrutează orizonturile cât e ziua de mare. Iar noaptea, în plus, fac de veghe undeva pe munte, câte doi militari în post. Și aici o precizare înainte de a consemna cele câteva cuvinte ale oamenilor pe care i-am putut întreba câtă ceva aici: În perimetrul a ceea ce avea să fie fortul Massoud, chiar în prima zi a sosirii militarilor noștri în zonă, când abia ce se întindeau corturile, pe 1 august 2007, sergentul major Ionel-Sorin Berchetaru a fost rănit în abdomen de o schijă care i-a pătruns pe sub vesta antiglonț, în urma unui atac indirect, cu mortiere. A fost ca un fel de **urare de bun-venit din partea insurgenților**. Încă un motiv suplimentar de atenție maximă.

Când tentația este mai tare ca simțul pericolului

Neavând decât extrem de puțin timp de a sta de vorbă cu oamenii, dar nefiind în posesia niciunui plan prealabil, după un scurt moment de acomodare vizuala cu împrejurimile, atenția fiind captată în primul rând de măreția Gavmurdah Ghar-ului, muntele care domină totul în jur, m-am lăsat la voia întâmplării și, atras ca de un magnet de o anumită intrare, m-am îndreptat într-acolo. Ca să nimeresc în „imperiu” caporalului Gavril Dinu, infanterist din Galați, aici bucătar de ozie,

pe care l-am găsit echipat ca la carte, inclusiv înarmat cu polonicul, trăbuliunul, firește, pe lângă o sobă rudimentară, cu plită, mostenită de la predecesorul său din Curtea de Argeș. Desigur, era înconjurat de chibiiți, probabil ca să iasă mâncarea mai bună. Și acolo, cu martori, în câteva cuvinte, am avut confirmarea că deși amator, bucătarul Dinu cunoaște orice secret în materie de preparate culinare, de la cel al *ciorbiței* de perișoare, cum s-a exprimat el, la acela al tochiturii cu mămligă. Nu e un lăudăros, pentru că are curajul să recunoască: *Stau mai prost la prăjitur!* Certificatul de calitate i l-a dat inclusiv căpitanul Steve Wasko, unul dintre cei doi americani din fort. De altminteri, căpitanul Wasko, originar din Kansas – care a filmat tot timpul, cu o cameră miniaturală, întreaga noastră incursiune acolo, în

incinta fortului, și cu care am schimbat câteva impresii ceva mai târziu – era ferm convins, încă dinainte de a descinde în zonă gălățenii din Batalionul 300 Mecanizat „Sf. Andrei”, că bucătării români sunt mai buni decât cei americani. Acum, că știe despre ce este vorba, căpitanul Wasko poate spune fără pic de ezitare, în românește, care este meniul lui favorit: ardeii umpluți. Întâmplător, în ziua aceea, caporalul Dinu tocmai prepara așa ceva. Iar la felul întâi, ciorbă de fasole. Singurul lui of era că nu reușise să-i convingă de arta sa culinară și pe ceilalți aliați, pe militarii afgani. *Aștia au meniul lor separat acolo, în șpate* (în „baraca” destinată special, n.n.), *noi nici nu avem voie să intrăm la ei*, a punctat, detașat, caporalul, cu aerul că încă nu e totul pierdut, cine știe, misiunea e lungă...

Spuneam că acolo, lângă plita încinsă, la un ceal, mai erau câțiva militari care să-i țină de urât bucătarului Dinu. Dintre toți mi-a atras atenția, poate fiindcă mi s-a părut a fi cel mai în vârstă, dar și pentru că avea pe epolet altfel de grade decât toți ceilalți, maistrul militar Costică Zahei. Spre deosebire de mulți dintre camarazi, maistrul Zahei se află la prima misiune în teatru și, într-adevăr, este decanul de vârstă al batalionului. Dacă se mai

gândea mult, nu o mai prindea nici pe aceasta, întrucât, chiar cu două zile înainte, împlinise 52 de ani, încă un pic și trece în rezervă. Numai bine însă că din discuția noastră au aflat și ceilalți de ziua de naștere a camaradului lor, cel mai surprins arătându-se caporalul Dinu: *Și nu ai zis nimic, nea Costică, ai tăcut chitic! Îți făceam un tort de se lingeau pe bot și talibani!...* Nea Costică este de loc de lângă Bârlad și are trei copii, toți studenți. Pare că duce cu sine o mare putere de a inspira optimismul și buna dispoziție, așa că nu este greu să intri în vorbă cu el: *Starea de spirit e bună aici*, a confirmat maistrul militar Zahei, *pentru ei, eu sunt mamă și tată!...* Dar nu vă e frică? Iam întrebat, *aceasta este, totuși, o misiune pentru cei dispuși să riște, care au*

mai puține de pierdut!... A privit atent, de jur-împrejur, și mi-a destăinuit cu voce joasă, de parcă însăși Osama bin Laden ar fi tras cu urechea de undeva, din vreun colț: *Șansa noastră este că munții nu sunt împăduriiți. Că dacă mai erau și împăduriiți... Una peste alta, nea Costică este mulțumit. Ne făcusem pe toate în armată, a spus cu mândrie: am fost la tancuri, la aviație, la artilerie... Numai în teatru de operații nu fusesem. Așa că mi-am zis: hai s-o fac și pe asta. Când camarazii de aceeași vârstă au auzit ce am de gând, au zis că am păsărele la mansonard. Sincer, mi-a fost frică! Dar dorința de a vedea lumea, a fost mai tare.*

Un sergent și două atentate

Acum, că mi-l făcusem aliat pe nea Costică, a fost ușor să aflu care ar fi unul dintre cei mai interesați oameni din fort pentru o prezentare la foc automat, să zicem, în *Observatorul militar*, și anume – sanitarul. Concomitent cu destăinuirea acestui amănunt, mi-a arătat discret un plutonier micuț de statură, echipat ca de război, cu pistolul-mitrălier la piept, care aștepta ceva pe undeva pe aproape: *Uitați, a zis nea Costică, băatul acela este fratele lui, a venit chiar în escorta dumneavoastră*. Pe scurt, prin intermediul plutonierului Cicerone Călescu, rachețist AA, acum sofer pe unul dintre Humwee-uri, am ajuns imediat la fratele său, sanitarul...fortului Massoud. Un click fugitiv, pentru o fotografie cu drapelul țării încadrat de ambii frați,

lângă o măsuță pe care cineva abandonase deschis *Ghidul luptătorului ISAF în Zabul*, după care sergentul Ștefăniță Călescu, mai mic cu cinci ani decât Cicerone, s-a arătat dispus să răspundă la orice întrebare. Având în vedere că la ora apariției acestui articol, sanitarul va împlini 32 de ani, iar

soția lui, Semilia, este, de asemenea, sanitar, și se află în același teatru de operații, numai că la ora respectivă îndeplinea o misiune identică în FOB Varner, situat la câțiva zeci de kilometri mai în nord, poate că ar trebui să insist mai mult asupra subiectului. Cu rezervă că, poate, cine știe, peste câteva luni de aici înainte, la terminarea misiunii lor în Afganistan, eu sau alt jurnalist militar vom putea să-i găsim pe amândoi soții Călescu la un loc și să-i rugăm să ne relateze câte ceva din experiența lor comună, adunată de-a lungul și de-a latul lumii, mai spun doar atât: Spre deosebire de restul militarilor – inclusiv Cicerone – păstorii de preotul Zaharia, Ștefăniță Călescu și cu soția lui, Semilia, sunt adventiști de ziua a șaptea (asta o știam deja de la nea Costică). Amândoi au absolvit, în 1999, Colegiul sanitar Dr. Luca, din Brăila. Și imediat, până în 2004, au plecat în Israel, cu o brigadă SMURD a acestei țări. Sau căsătorit legal în 2000, la Ierusalim. Astfel că la ora de față, Ștefăniță cunoaște limbile arabă, ebraică și, desigur, engleza. *Am văzut multe în patru ani pe acolo, pe unde am umblat*, a spus el. Și l-am crezut numai când a precizat pe unde și-a câștigat pâinea: Cisiordania, Liban, zona tandon... În tot acest timp, nu mai puțin de două atentate teroriste au avut loc sub ochii săi; nu și ai soției, care lucrea într-un loc stabil, mai puțin expus. Din primul atentat sinucigaș a scăpat pentru

că ambulanța pe care se afla era blindată. Al doilea s-a petrecut la Tel Aviv, bomba explodând chiar în autobuzul în care abia urcase, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri. Și-a luat soția și au revenit acasă, la Brăila. Iar din 2005, sunt în armată, cariera militară făcându-le cu ochiul undeva, în partea din spate. În ziua aceea, contrar obiceiului, a urcat prin față. *Șansă de la Dumnezeu!*, a exclamat. Dar tot atunci a hotărât că două atentate sunt deja prea mult. Al treilea, cine știe, îi putea fi fatal. Așa că nu a mai stat pe gânduri